

[Hauge.]

blev offentliggjort, dels gennem Bemærkningerne til det Forslag, her behandles, og de Bilag, der ledsager det, dels endelig gennem den højtærede Udenrigsministers Redegørelse nu i Dag her i Tinget. Derfor er der heller ingen Anledning for mig til at gennemgaa Arrangementet i alle dets Enkeltheder. Det har som bekendt sit Udspring fra den saakaldte Oslo-Konvention af 22. December 1930, hvilken Konvention ratificeredes af Danmark ved kongelig Resolution af 23. April 1931. Signatarstaterne var for Oslo-Konventionens Vedkommende akkurat de samme, som nu har samlet sig om Haag-Arrangementet, dog skal det nævnes, at Finland først i 1933 tiltraadte Oslo-Konventionen, men nu er med fra første Begyndelse i Haag-Arrangementet. Det fremgaar ikke direkte, hverken af Ordlyden af Haag-Arrangementet eller af Forslagets Bemærkninger, om Haag-Overenskomsten skal være et Supplement til Oslo-Konventionen eller træde i Stedet for denne, men jeg gaar ud fra, at Oslo-Konventionen bestaar uændret, og at Haag-Arrangementet er at betragte som et selvstændigt Dokument i Tilslutning til Oslo-Konventionen, og det har jeg nu ogsaa faaet bekræftet ved de Udtalelser, den højtærede Udenrigsminister fremsatte. Nogen større praktisk Betydning har Spørgsmaalet formentlig ikke, eftersom Haag-Arrangementet er truffet for at udvide de Bestræbelser, der fandt Udtryk i Oslo-Konventionen i Henseende til at lette Samhandelen mellem de paagældende Stater.

Der har været megen Tale baade her og dér om Betydningen af Oslo-Konventionen og om Nyttens af, at man enedes om denne Konvention, og der har været fremsat forskellige Bemærkninger om, hvad der kunde vindes ved at indgaa saadanne Konventioner, og altsaa om, hvorvidt der nu kunde vindes noget virkeligt ved at gennemføre Haag-Arrangementet. Nogle har peget paa det negative i Sagen og spurgt om, til hvilken Nytte det kunde være at vedtage Beslutninger og undertegne Protokoller om Ønskeligheden af, at Handelen imellem Landene kunde blive udvidet, naar det i det praktiske Liv ikke skete og ikke kunde ske i noget større Omfang; man havde vel bundet sig til forskellige Toldsatser, men

man kunde jo frigøre sig for disse Toldsatser, naar som helst man fandt Anledning til at frigøre sig for Bindingen, fordi Forholdene havde ændret sig. Andre, mest uden for Oslo-Staternes Omraade, har i Aftalerne spejdet efter Motiv af anden Art, et saadant, som man direkte kunde læse sig til af selve Aftalernes Ordlyd.

Det sidste er maaske forstaaeligt nok, thi det kan jo ved en umiddelbar Betragtning tage sig noget uforstaaeligt ud, at 7 Stater træder sammen alene for at faa Lejlighed til at udstede platoniske Erklæringer om deres Kærlighed til Frihandel i videst muligt Omfang imellem Staterne. Men ret betænkt er der ikke noget overraskende heri. Alle de paagældende 7 Stater har nemlig en stor Interesse, ja, den allerstørste Interesse i, at Verden ikke fortsætter med en Udvikling, der direkte tager Sigte paa at føre de enkelte Stater ind i en økonomisk Isolering. De store Statsamfund kan selvfølgelig bedst klare sig under en økonomisk Isolering, de har Raastofferne i større eller mindre Omfang, og de kan alene som Følge deraf ikke blot forsyne sig selv, men tvinge de raastoffattige Stater til Handelsforpligtelser, der kan virke i allerhøjeste Grad generende, ja, ligefrem ruinerende for de paagældende Stater.

Vort eget Land er i den Henseende et slaaende Eksempel. Danmark har ingen Muligheder for at klare sig som en isoleret økonomisk Enhed, vi kan ikke leve uden at have Mulighed for at købe Raastoffer i Udlandet, og vi ved, at disse Raastoffer skal købes og kun kan købes for Værdien af hovedsagelig færdige Varer, som vi til Dels skal fabrikere af de importerede Raastoffer. Derfor er det naturligt, at vi ængstes, og at de andre medkontraherende Stater, der paa mange Maader er stillet paa samme Vis som vi, ligeledes ængstes for en økonomisk Isoleringspolitik, som andre Stater har iværksat og praktiserer endog direkte vendt imod vore Eksportinteresser.

De andre saakaldte Oslo-Stater er i højere eller mindre Grad udsat for de samme økonomiske Vanskeligheder, som Danmark har at kæmpe med, og som Følge deraf har de 7 Stater kunnet finde hinanden, ganske naturligt, i en fælles Tilkendegivelse baade over for hinanden, indbyrdes og over for